

**Když se zůstane pouze u odmítání penzijní „reformy“
a obrany paritního systému, nejde vyhrát.**

**„Občanské“ demonstrace na ovlivnění parlamentu jsou slepou uličkou.
Situaci nezmění ani akce „robinhoodovského“ typu.**

**Je třeba se připravit na dlouhý boj a odmítnout pokušení
obnovovaných stávek omezených na pár sektorů.**

**Jediné řešení je v boji za vyšší mzdy, penze a podpory v nezaměstnanosti
na pracovištích, před úřady práce
a před pobočkami národního penzijního systému CNAV.¹**

Parlamentní demokracie proti pracujícím

Vláda je umíněná, a jak budeme muset pochopit, vynutí si své. Odpověď prezidenta republika na žádost odborů o setkání je velmi jasná: ne, a znovu ne. Pro Emmanuela Macrona, ale rovněž pro odbory, má parlamentní demokracie přednost před ulicí, to znamená před zájmy pracujících. Stát hraje svou roli: brání zájmy vládnoucích tříd, a pokud to musí být, i své zájmy, které má jako specifický kapitalista, který už nechce přispívat na financování paritního systému sociální ochrany. Ve jménu paritního systému, který byl ve Francii zaveden v roce 1946 kompromisem mezi gaullisty a stalinisty z Francouzské komunistické strany, se ostatně odvíjí celá hra. Ve jménu „mezigenerační solidarity“ jsou pracující vyzýváni k tomu, aby financovali své důchody z jedné generace na druhou.

- Tento systém zaměstnavatelům dovoluje, aby neplatili celé náklady na penze, které tak jsou stejným dílem financovány i pracujícími.
- Státu tento systém dovoluje, aby své finanční příspěvky snížil, pokud se jeho exekutiva domnívá, že je nutné utrácet daňové výnosy jinak (například na zbrojení, jehož náklady rostou do oblak).
- Tohoto systému si rovněž velmi cení oficiální odbory (a ty, které se jimi snaží stát), stejně jako zaměstnavatelské organizace, protože ve společných orgánech pro správu sociální ochrany rozdávají každoročně miliony eur a mají v ní garantovány tisíce pracovních míst. A to včetně kapitalizovaných penzijních fondů jako Préfon Retraite.²

Paritní systém je mechanismus, který odměňuje jak „sociální partnery“, tak stát. Pracující naproti tomu po poslední desetiletí sledují, jak se jejich důchodové podmínky zhoršují. A jsou bombardováni, parlamentními a mimoparlamentními stranami, odbory, šéfy a státními institucemi, mantrami o „mezigenerační solidaritě“ mezi pracujícími, o tom, že „systém sociální ochrany patří pracujícím“. Realita je přitom docela odlišná.

Ideologie parity zakrývá fakt, že sociální dávky, všechny sociální dávky, jsou mzdy – a jako takové by za ně měla být plně zodpovědná vládnoucí třída a její stát.

Odborová strategie porážky

Odbory nezastupují výlučné zájmy námezdně pracujících, zájmy, podle nichž by sociální dávky včetně penzí měly platit výhradně firmy, bohatí a jejich stát, nezávisle na mechanismu a na organizacích, které stát ustavil k jejich vyplácení. Odbory tvrdohlavě brání paritní systém, s pomocí parlamentarismu. Poté, co ztratila všechnu naději ve volbu proti „reformě“ s pomocí zvolených zástupců republiky, se nyní mezi-odborová skupina obrací k „občanské konzultaci“. K referendu, které by podle odborových vůdců mělo usmířit zastupitelskou demokracii s míněním obyvatelstva, které většinově stále stojí proti „reformě“.

Svou „váženou“ žádost adresují samotnému Emmanuelu Macronovi, poté co „úspěšně prosily ty, kdo vládou zemi, aby přestali pohrdat sociálním hnutím“ (jak na pochodu 11. března v Paříži prohlásil šéf odborů CFDT Laurent Berger). Lze tak shrnout, že odbory současnému boji nevěří, i když to nepřiznávají. Jinak by dál a dál nespolehalo na instituce a elektoralismus, které mají přinést vítězství spolu s peticemi a příznivými výzkumy veřejného mínění.

¹ Caisse nationale d'assurance vieillesse (Národní fond starobního pojištění)

² Fond pro státní úředníky

Odbory CFDT a CFTC nás již ujistily, že pokud se o „reformě“ bude hlasovat v souladu s pravidly, bez využívání skulin, které se v senátu a národním shromáždění nabízejí, budou rozhodnutí parlamentu respektovat. Senát nicméně na nočním jednání v sobotu 11. března pohodlnou většinou „reformu“ odhlasoval. Přesně jak 6. března během svého dlouhého interview na stanici France 5 předpokládala premiérka Elisabeth Borne. Jakékoli jiné domněnky, které sázely na masivní nesouhlas v řadách většiny, včetně Republikánů, nebo na vyslovení nedůvěry vládě společným hlasem krajně-pravicové a levicové opozice a části Republikánů, postrádaly šance na úspěch.

Nanicovatá všeobecná shromáždění a vzdušné zámky obnovovaných stávek

Když se odbory ocitly v této slepé uličce, začaly mávat jinými „zbraněmi“: všeobecnými shromážděními a obnovovanými stávkami. Shromáždění byla mizerně navštěvovaná, stávky byly dosud věci relativně malého množství sektorů a mají tendenci slábnout, s ohledem na velmi vysokou cenu, kterou za ně stávkující platí ztracenými mzdami v době letící inflace.

Ústřední bod demokracie pracujících, všeobecná shromáždění, se příliš často mění v imitaci toho, co známe z parlamentu – odboráři anebo političtí aktivisté si na nich dopřávají rétorických klání, která pro šéfy nemají zhola žádné následky, protože se mítinky nemohou chlubit jakkoli významnou participací pracujících. Hlasování aklamací o obnovené stávce menšinou účastníků rozhodně nezaručí, že stávku vezmou masivně za svou dotčení zaměstnanci. Ani náhodou.

Odborová umíněnost ohledně stávkování nebere v potaz fakt, jak vyčerpává síly a peněženky stávkujících, aniž by nutila šéfy padnout na kolena. Na vyčerpání a únavu stávkujících sázejí šéfové vždycky. Boji mohou dát delší dech a trvalost jiné, ostřejší formy: neohlášené přestávky v práci a stávky, striktní dodržování předpisů pro zpomalení pracovního tempa a dezorganizaci provozu, vynucování si soustavných a nahodilých schůzí s managementem, co nejbližší pracovištím, tedy dílnám, skladům, kancelářím, oddělením atp. A vytrvalý boj bude třeba, protože nyní je prakticky jasné, že se „reforma“ stane zákonem republiky. Proto je nezbytné pomýšlet na třídní konfrontaci s delší perspektivou.

Rozšířit záběr boje, abychom se dostali ze slepé uličky

Boj na obranu penzí nestačí, už nestačí. Mnohé pracující „reforma“ příliš nezajímá, jsou zaneprázdněni především tím, aby vyšli do výplaty, trápí je hlavně nedostatečná podpora v nezaměstnanosti, stále horší pracovní a životní podmínky. Nemluvě o tom, že moc firem a jejich managementů je stále agresivnější a arogantnější. Je načase toto všechno uvážit, aby se dalo zaútočit na všechny tyto aspekty vykořisťování, aniž bychom se nechali zamknout v limitech ryze defenzivní konfrontace, jako je tahle proti penzijní „reformě“.

Rovněž je nejvyšší čas na to, chopit se věci přímo, bezprostředně, odmítnout delegovat boj na odbory, na parlamentní a mimoparlamentní strany levice, na aktéry, kteří se pohybují uvnitř rámce určeného státem.

- Třídní boj není televizní show, třídní boj se nevede skrze výzkumy veřejného mínění, třídní boj nedeleguje prosazování obecných zájmů vykořisťovaných a utlačovaných na jiné, dokonce ani na jiné pracující.
- Třídní boj musí rovněž odmítnout opakující se spektakulární show v podobě bitek průvodů vedených „black blokem“, ideálně o sobotách a nedělích, mimo pracovní dny, bitek, které slouží jen k tomu, aby konflikt nabídl k využití vládnoucím třídám.
- Třídní boj potřebuje „podzemní“, dlouhodobou, dole zakořeněnou a odhodlanou práci na akumulaci a organizování síly a moci pracujících. Tuto práci je třeba dělat tam, kde pracující pracují a kde bydlí. Daleko od kamer, od teatrálních deklamací, daleko od institucionálních míst republiky šéfů.

Aby pracující vyhráli, mohou spoléhat pouze na svou vlastní přímou akci a nezávislou organizaci

ZA OBNOVENÍ INICIATIVY PRACUJÍCÍCH

Paříž, 14. března 2023

adresa pro korespondenci: pmprio2018@gmail.com